

Det gjaldt derimod ikke, da den højtærede Minister hørte det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen). Da havde han ikke mærket nogen Hensigt og var ikke bleven forstemt, og derfor svarede han ham. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at han har ikke Ret til at underlægge min Klage over Sylow nogen politisk Bihensigt. Og det forekommer mig egentlig ikke at være helt korrekt af en parlamentarisk Minister at tage mere Hensyn til det ene Medlems Klager end til det andets. Hvad skete der den Dag, jeg fremdrog Sagen? Der skete det, at det ærede Medlem fra Bælum i en kort Bemærkning sluttede sig til mig. Men er det sikkert, at det ærede Medlem vilde have taget Ordet og sagt det samme, hvis jeg ikke havde fremdraget Sagen her? Jeg søgte at redegøre for og motivere mit Krav om Birkedommer Sylows Afskedigelse, og jeg rettede dette Krav, at denne Mand maatte gaa, til Højre. Jeg motiverede det i Henhold til, at Højre i sin Tid har krævet, endog med megen Styrke, at to kongevalgte Landstingsmænd skulde nedlægge deres Mandat, skønt det, de sigtedes for og kunde overbevises om, efter min Opfattelse ikke paa langt nær i Henseende til Uværdighed kunde sammenstilles med Sylows Handlemaade. Og det er ikke første Gang, jeg har draget den frem. Da jeg som ung Mand virkede som Bladmandovre i Jylland, havde jeg gentagne Gange Lejlighed til at beskæftige mig med det Sylowske System. Jeg tør sige, at der ikke er gaaet ret mange Aar, uden at jeg paa Møder har fremdraget de forfærdelige og oprørende Forhold, der fandt Sted ved den Sylowske Brandkommissions Virksomhed. Men det gaar med denne Sag som med saa mange andre i vort Land: der skal gaa Aktualitet og Sensation i den, før det kan lykkes at tvinge Autoriteterne til at gøre deres Pligt. Fordi en eller to Redaktører, fordi tre—fire Blade beskæftige sig med en Sag og klart og skarpt belyse begaaede Overgreb, er dermed ikke den offentlige Mening rejst. De enkelte Mænd og Kvinder, der have en saa rig og stærk Følelse, at de straks stille sig paa den forurettedes Side, ere ret isolerede Fænomener. Den store Masse blandt Befolkningen, paa Rigsdagen, blandt Ministre og Embedsmænd, reagerer ikke, før der bliver Aktualitet og Sensation i en Sag. Og hvorfor kom Sylows Navn frem nu? Det var i meget væsentlig Grad, fordi Socialdemokraterne med stor Styrke fremholdt denne Mands grove Handlemaade som Forhørsdommer. Men de andre Blade beskæftigede sig ikke med Sagen,

før der var gaaet nogen Tid. Først da der var blevet Sensation, tog man Affære. Og Sagen blev sensationel, i samme Øjeblik Forhørsdommeren til en Bladmand udtalte sig i nogle Ord, som jeg tilstaar, jeg finder saa grove og smudsige, at jeg i alt Fald ikke vil citere dem. Men de findes jo i Rigsdagstidenden. Jeg var til et Møde forleden, hvor der var en Mand, der talte om det af Sylow anvendte Udtryk, og jeg mærkede paa Folk, at de ligesom bleve forstemte ved, at disse Udtryk bleve gentagne. Det er udmærket, siger jeg, at Folk kunne blive forstemte derover.

Men det var ikke denne ene grove Brøde, der foranledigede, at jeg og mit Parti krævede denne Mand afskediget. Den højtærede Minister ved meget vel, at det, man bebrejder Sylow, og gennem mange Aar har bebrejdet ham, er ikke, at han alene overfor denne enkelte Arrestant og ved denne enkelte Lejlighed har øvet Voldsgerninger, men at han og hans Kommissariat paa en i dansk Retspleje, og jeg tror i europæisk Retspleje, næsten uhørt Maade er slaaet ned paa skyldige og uskyldige, og at han bærer Hovedansvaret for den ligefremme Tortur og Inkquisition, der blev anvendt overfor mange, der bleve anholdte i den Tid, Kommissionen drog omkring i Landet. Det var et Landsknægttriumvirat, som rejste omkring i Landet. Der stod Skræk af disse Mænds Rejse, ikke alene i den Forstand, at der stod Skræk af den omkring i de Hjem, hvor de for ind og slog ned, men den Maade, hvorpaa disse Folk...

Formanden: Udtrykket „Landsknægttriumvirat“ kan ikke passere.

Sabroe: Den Maade, hvorpaa disse Herrer færdedes ude omkring i Landet, er en saadan, at jeg tror, man heldigvis kan sige, at meget faa Retsbetjente bære sig saadan ad. Der er blevet sagt fra Højres Side ved mange Lejligheder, at den danske Dommerstand er en hæderlig Stand, og at der ikke er ret mange Lande, der have en saa hæderlig Dommerstand at opvise. Jeg kender godt den gode Dommer, jeg kender mange brave og retsindige Retsbetjente. Jeg har haft Lejlighed til at erfare ikke alene, hvilken Forstandighed og Beherskelse de kunne lægge for Dagen, men jeg har erfaret, at adskillige af disse Folk i Henseende til almindelig human Følelse endog snarere ere over end under mange af dem, som gælde for at være særlig humane Folk. Jeg kender Retsbetjente, som af deres private Midler — og mange Gange havde de